

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 54.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690018848/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

sende Billeder, der vekslede hvert Øjeblik, idet et Blink for over Havets Spejl.

»Her er Guds levende og sanddrø Dørmme,« sagde han. »Af dette Mærkekanoner udspringer alskens Syner og Fantasier, ja, Profetier og Evangeliets Aabenbaring og al sanddrø Teosofi. Se, for at tale Sandhed, her er det Metalspejl, af hvilket Morgenrøden opgik for mig. Se, hvad der varsles paa dette Guds Teater. Ild og Blod er Farven, Tordenrøst er Teksten, og Meningen med hele Forestillingen er, at der er Riger, ja, der er Verdensdele, som skulle gaa under, inden Gud tæller til hundrede. Se derfor til — her fulgte noget opbyggeligt. — »Men tvivler Du endnu om, at Verden skal til Reparation, læg da Øret ned til Jorden og hør dem læse«.

Jeg gjorde saa og hørte som en Summen, der udgik fra den Kant, hvor Anakoreterne havde deres Stæde; men ikke evnede jeg at skelne Ordene, men det lød som Læsning af Poge i en Skolestue for aabent Vindve paa en Sommerdag. — »De hellige læse Aabenbaringen. Ved Dag og Nat læse og mumle de flittigen og holde derved Branden i Verden ved lige. De læse hvert Kapitel eftertrykkelig og gaa ej fra det, førend det alt er sket. De ere alt komne til det sjette Kapitel og sætte snart, min rare Ven, Jer ateistiske Videnskab et mægtigt X for U«.

Nu standsede deres Summen, som Børnene standse for et vanskeligt Ord. Men mod den Hænding, som rejste sig mod deres Læsen, brød deres Stemmer ind som en Storm mod et Fjæld. Men, som det syntes, vandt de ikke Sejr; thi deres Klasselæsen sank nu ned til en Mumlen, saa svag som aftentørrede Biers Summen.

For sig selv stod den gode Teosof og knyttede Haanden og sagde: »Se, atter disse seks forbandede Troldmænd, som vende deres Sværd mod vore Kors«. Og se, seks Mænd i fyrstelige Klæder traadte hen over Taagens blodrøde Syner, idet de vandrede fra en Halvcirkel indad ad seks Radier, der søgte det samme Punkt; hver viste de sig for mig med et solvglinsende Sværd, der pegede ind mod det nysnævnte Centrum. Da vaklede Horizontens Linier og syntes at ville bevise os Cirkelens Kvadratur; men trods det, at alle Rummet's Linier skiftede Plads, søgte dog stadig de Lyslinier, der udgik fra Sværdenes Od, hinanden. Men en Regnbueglans steg op som et Slør, og alt blev urydeligt. Jeg spurgte ej min Mand om disse seks.

der vovede at vandre i det indre Øje af dette Væsen, som de Kristne kalde for Gud. Thi jeg forstod, at han ej yndede dette Spørgsmaal og næppe kunde tyde disse seks opbyggelig. Derimod opsteg ved Synet en brændende Vandrelust i mig. »Maaske«, tænkte jeg, »kan jeg træffe disse seks, der skue Tingene fra den anden Side«. Og derfor vendte jeg mig mod Teosofen, fra hvem jeg skuldes, ikke uden Tak, men heller ikke uden Bitterhed, og sagde: »Lad mig nu fare, gode Mester. Vis mig til andre, der tale et andet Sprog; thi, uden Fortrydelse sagt, jeg tror, Du har Ret. Jeg hører næppe med i Eders Hjord, og mit Øre trættes af Eders fromme Tale«. Da sagde han: »Se, hisset under den røde Taage, bag hvilken Du skimter Havets Spejl, ligger en liden Ø som Øjstenen i dette dybe Øje. Der bo de moderne Hedninger og Panteister, der vide, Gud er til, som vi det se, men nægte Guds Forsynsstyrelse og Aabenbaring i Sønnen og i andre. Imellem disse er en Mand, der, skønt han sikkerlig vil gaa for-dømt, dog er i mangt og meget visere paa Gud end mange Kristne. Med denne førte jeg ofte Afstandstale. Se her. At Du kan se, jeg efter Evangeliets Bud giver min Kappe fra mig, lægger jeg den om dine vanne Skuldre. Hold Dig ved den og styrt Dig ned i Dybet, da vil den bære Dig til Romantikkens Ø«.